

Protokoll hållet vid Sundsvalls Lärare-
Förenings sammanträde den 26 April 1888.

Mötet öppnades på vanligt sätt af Ordföranden. Fröken Svarnström höll proflektion i räkning med småskolans 1:a klass. Föregående mötes protokoll upplästes och godkändes. Hr Vallin utsågs till undervisare vid följande möte. Med anledning af den hälsna lektionen begärde ingen ordet. Ordföranden tyckte det var god, att den vittnade om lärarens allvarliga arbete, att resultatet var så godt man kunde hafva skäl att vänta, då barnantalet inom klassen är ett halft hundra. Härmed var talat om lektionen slut.

Härpå följde diskussion öfver frågan: "Huru skall barnens självverksamhet bäst främjas?" Ordföranden, som själv uppsatt frågan, inledde af den samma med att visa dels huru förväntadt det var på den tid, då man fördrade nästan all verksamhet af barnen, dels huru det har visat sig opraktiskt att fördrä nästan all verksamhet af läraren. Frågan vore nu den huru man skall ställa sin undervisning, så att barnen själva blefve färdiga på verksamhetens område. Hr. kyrkoherde Bostrom hade ordet, anråg att den, som dagligen har skolarbetet om hand, bäst borde känna hvar skons klämmer, frågan vore svår att besvara, både barnen och läraren borde samverka, beröm vore ett medel att framlocka självverksamhet, ja, en kraftlig sporre; betonade huru fullständiga svar vore ett medel att dräpa självverksamheten. Hr Nyström ansåg det vara viktigt att läraren förstod sig på att göra arbetet lätt för barnen; kunde han icke det så blefve nog många efter; konsten vore att locka alla med. Erfarenheten har visat, att läraren ofta har skuld i

att barnen ej äro själfverksammas. Ordföranden fram-
hållt huru själfverksamheten har sin plats dels i
skolan, dels i hemmet; skulle arbetet i hemmet
lyckas borde det vara väl förberedt i skolan;
vore förberedelsen för grundlig, vore äfven det en
afväg, ty deraf kunde följa begifflighet, emedan
barnen derigenom ansåge sig kunna utan hem-
arbete. Nagrann kontroll öfver barnens arbete
vore ett medel till själfverksamhet. Frågarna
borde gifvas så att ingen hade anledning tro sig
säker. Om ingenting annat hjälper lärde män-
gen gång hända att svidande medel näst tillgri-
pas.

Hr kyrkoherde Bostrom trodde att lärarens
förbindelse med hemmet vore ett godt medel till bar-
nens själfverksamhet.

Den fjärde diskussionen skulle utgöra svar på frågan.

Hr Nyström hade ordet, hade ämnat inlemna en
fråga om sängundervisningen i folkskolan, emedan
änna ej någon bestämd kurs funnes, ansåg att en
lämplig lärobok i ämnet borde anskaffas för att sätta
i händerna på barnen. Ordföranden ansåg sig bäst
veta hvar skon klämnur i detta fall, kurserna
vore så bestämda som man fick göra dem.
Hade föröfvet Marlinus "Ljung" m. fl. men beslutat att
ej antaga någon viss, emedan de ej befunnits falla
lämpliga. Narmaläroboken vore den enda, som
bäst fyllde sitt ändamål, hvorfor talaren hade tänkt
skaffa den samma; ämnade under sommaren taga
saken i öfvervägande så att allt skulle vara klart
till höstterminens början.

N. Stenlund,
sekreterare